ärra ja wiskas surnud añed sõnnikule. Pärrast lõunat agga näeb, mis iñelised ellajad õue peal ümberkäisiwad — ei olle nisugguseid ellajaid enne näinudki. Tulli liggemale, ju tundis omad añed ärra. Olliwad añed solgi paast jonud, kuhhu sisse wina olli wissatud ja olliwad agga joobnud olnud, kui perrenaine sulled seljast kiskus. Nüüd piddiwad mõñigi nõddal kõige ilma pelletuseks, allasti ümber käima, enne kui sulled jälle kaswasid. — Sedda luggesin; agga seddasamma wärki jutto kulin ka iñimesest. Karola Adam olli eñesele uhked penikese siñise kallewi püksid ostnud ja uhkeldas nendega Krawi ladal ümber. Kaks meest seisiwad körwal ja üks ütles teisele: kas sa mitte miño käest ei tahha Adami illusaid püksa osta? Teine küssis: kudda sa neid kätte saad? Essimene wastas: se olgo miñule murreks. Kaup sai walmis. Teggi mees Adami joobnuks ja kui wässind wankri peal maggas, tõmbas mees püksid jallast ja müüs ärra. Adamikene ärkas üllesse ja sedda iggaüks jo teab, mis waew püksata mehhele juhhub peale. Ei olnud püksa leida, ei ka pükste warrast. Piddi mehhike püksata kojju miñema, ladaliste ja koddoliste sureks naeruks." — Sedda juttu kulis jodik, agga istus mahha, ja kudda nüüd rissu toast wälja sada? Katsusin kawwalust. Läksin akna jure ja ütlesin: ennäe, Karola Adami püksi warras lähheb móda. Jodik läks toast wälja warrast tagga ajjama.

Miño lotus olli, et laitjad kellu kolme aeal

eñam taggasi ei piddanud tullema, iggaüks jo oma wõrra olli kuulnud. Kui agga kel kolm lõi, näggin et trop iñimesi otsekohhe miño majja pole tulli, tuttaw üks ja teine ulgas, teised wõerad; waña moor teiste tagga longates kargo naal; jubbagi treppist ülleese tungisiwad. Mis nüüd tehha! Lippasin isse uksest wälja, lassin kõik sisse miña ja põrasin ukse lukku. Ukse praokesest watasin ja kulin, mis teggiwad ja ütlesiwad. Üks mõtles teise kalendriteggija ollewa ja waña moor arwas et nad kõik kalendriteggijad kokku tulnud. Agga ei olnud palju tarka sõña kuulda, iggaüks ajjas oma tõnni. Üks kissendas kalendri kallist innast, teine kirja kriipsudest, kolmas tahtis tedda õhhemaks ja neljas paksemaks tehha, üks sowis tedda laulo-ramatuks ja teine rahwa kulutajaks. Ja pea olli kärra nõnda seggamine kuulda, kui lada aeal meie Otsa-kõrtsis. Mõtlesin siis omas meles: kui kõikide nõuo ja sowimise järrele akkaksime kalendrit teggema, ta aina seddasamma wisi wälja kostaks. Waña moor aina waikne nurgas kulis, ja wõttis ükskord teise järrele tubbaka rakso niñasse. Agga kui lorrin ja kärrin õite sureks olli läinud, siis teggi ta oma ále wärrawad lahti, pañi ühhe käe pusa, parremasse kätte wõttis kargo ja andis suga ja karguga lõhna: „Kas sa niñatarku ei näe! Kalendrisolkijad ollete, agga mitte kalendri-kohhendajad! Siin on kriipsud, siin on kujjud, se ta paksus, se ta laius — aggo kus mo Pramburi wäggi jäi, kus mo kuppolaskmine?"